

— Да.

— Оженена ли е или мома?

— Мома.

— Тогисъ азъ са оженвамъ за нея! И тогасъ добрый мой Глистра, какво искашъ друго?

— Ахъ! нищо.

— Виждъ, колко дълбоко сж ти налѣли отровата си, и сж та направили като улично куче, което ближе ржката на първия пжтникъ, който му хвърли ломакъ хлѣбъ и хапи за ломака гладния си баща.

— Че какво разумявашъ да сторѣхъ?

— Да убѣемъ племецницата на Евстатія, ако можешъ и да побѣгнешъ да доидишъ съ мене.

— Дѣ?

— Азъ съмъ Царьтъ на моретата, Глистра!

— Какво ще каже туй?

— Имамъ два мои кораба, тичамъ на дѣсно и на лѣво по морето, намѣрвамъ кораби, колыж моряцытѣ, ограбямъ колкото пары намѣрѣхъ вътрѣ, имамъ редовны паспорты и вынагы съмъ *масло*.

— Душата ми не може да побере услугата която искашъ да ти сторѣхъ.

— Тогасъ стори мѣсто намъ; отвори ни само вратата и ты не са намѣсвай.

— Искашъ едно ужасно нѣщо, господине Трипани.

— Двуумишъ ли са еще?

— Че какъ да са не двуумѣхъ? Невъзможно е азъ. . . осѣщамъ го, человекче божый! Невъзможно е да направѣхъ или да оставѣхъ да направите въ кѣщи таквози злодѣяніе.

— Боишъ ли са да та не олуви Началството? Ако са боишъ, сега да ти дамъ да разумѣешъ че нема какво да са боишъ и че Трипани не са е още изгубилъ.

Той потегли една металическа жица, чу са гласъ отъ